

LODÍ PO RUDÉM MOŘI

JORDÁNSKO, EGYPT

Winter Garden
Raffles Disco
Library/Card Room
Gym
Marco Polo
Lounge
Duty Free Shop
Casino

RIVIERA DECK 6

⚡ ⚡ březen 2007 ⚡ ⚡

Tentokrát jsme vyrazili na úplně netypickou dovolenou - velice mastňáčkou, sami dva a s cestovkou. Koupili jsme si u cestovní kanceláře Intertrans týdenní plavbu po Rudém moři. Líbilo se nám, že se podíváme na nejzajímavější místa Egypta a navíc do Jordánska do Petry. Po souši by se takováto kombinace nedala zvládnout.

25.3.

Sice jsme zakoupili zájezd u nás, ale pořádala to německá a rakouská cestovka, tak jsme odlétali ze Salzburku. Dojeli jsme tam autem a nechali ho stát na hlídaném parkovišti před letištěm, i když jeho střeženost nám připadala trochu pofiderní.

Letadlo odlétalo po 14. hodině, měli jsme být 2 hodiny předem na letišti. Salzburg je zatím asi nejmenší letiště, z jakého jsme kdy letěli. Do letadla jsme si došli po ploše pěšky a vystoupali po schůdkách, i když letadlo nebylo ani tak malé, v řadě mělo 3 + 3 sedadla. V propozicích uváděli, že dostaneme pouze občerstvení, ale dostali jsme celkem slušný oběd – kuře s rýží (bohužel sladkou, protože s kokosem), tuňákový salát a zákusek. Vláďa pauzíroval, protože jsme nepočítali s obědem a před odletem se na dálničním parkovišti najedli v Imbissu. K pití bylo pouze nealko, alkohol včetně piva se musel platit.

Po 18. hodině jsme přistáli v Hurghadě, normálně je tu o hodinu více, ale u nás právě začal letní čas a tady ho nevedou, tak bylo stejně. Ještě z výšky bylo vidět, že ve městě je plno moderních baráků a hned za nimi začíná poušť. Přistávací dráha je přímo v písku, asi se jim musí dost zanášet.

Hned za vstupem do haly stálo plno zástupců cestovek. My jsme měli mít Air Maritime Seereise, ale bylo to FTI tour, poslali nás k němu, až když jsme se ptali na loď. Zástupce cestovky nám dal do pasu známku k egyptskému vízu a úředník k tomu pak pouze otisknul štempl. Ještě další to pak zkontroloval, jestli je to správně.

U zavazadel čekal další zaměstnanec cestovky, který nás poslal na parkoviště. Abychom se náhodou neztratili, ještě nás směřovali další naháněči. Na konci parkoviště stálo plno autobusů a byly tam stánky jednotlivých cestovek, u FTI jsme nahlásili, že jedeme na loď Sapphire, a byl nám přidělen autobus č. 11.

Po nastoupení všech pasažérů, bylo nás jen asi 12, jsme vyrazili směrem na Safagu. Hned bylo zřejmé, že zájezd je spíše pro starší a pokročilé, kromě nás byli všichni ostatní asi důchodci. Do Safagy jsme jeli dálnicí uprostřed pouště, dvakrát byl ohromný kruhový objezd, před kterým byly na silnici hrboly, aby každý musel zpomalit.

V Safaze nás dovezli přímo k lodi, nastoupili jsme bez zavazadel a o ta se starali nosiči a vnesli je dovnitř nákladovým prostorem. Při vstupu jsme dostali kartičky, na které tu budeme vše platit a fungují také jako kontrola vstupu a výstupu z lodi. Dostali jsme informační noviny, kde byl popsán program a možné aktivity.

Hned jsme šli jíst - šlo se do restaurace, kde byl bufet a člověk si mohl naložit, co ho napadlo. Je samozřejmé, že pro nás je takovýto způsob stravování velice nebezpečný, hrozí neustálé přežíraní. Večer jsme si pouze trochu prohlédli loď a dali si každý dvě piva – k večeri točené za 4

eura (to je dost), naštěstí měli i dobré lahvové Pivo Erdinger (weissbier – kvasnicové) za 2,5 E, což už je normální cena.

Někdy uprostřed noci loď vyrazila do Aqabského zálivu.

26.3.

Naše kajuta nemá okénko (s okénkem by to bylo o dost dražší), tak člověk vůbec neví, zda je noc či den. Vstávali jsme ve 3/4 na 8 a šli na snídani – opět formou bufetu, tentokrát přímo na palubě jen s plachtovou střešou. Snídaně jsou dost evropské – salámy, sýry, zelenina, klobásky, vajíčka, opět se je možné perfektně přecpat, k tomu různé druhy čajů a džusů.

Dopoledne jsme se zúčastnili povinného záchranného cvičení, všichni museli být v záchranných vestách, byli jsme rozděleni do družstev na jednotlivé čluny. Prošel si to kapitán a zkontroloval, zda je vše v pořádku. Pak jsme se šli podívat na přednášku o životě na lodi a o chystaných fakultativních výletech. Přihlásili jsme se na výlet do Petry.

Pak jsem si šla vyzkoušet posilovnu – měli tam asi 8 strojů – rotopedy, běžící pásy, orbitrek na rozhýbání celého těla. Jen jsem si to chvíli zkusila. A již jsme měli jít opět na jídlo – v restauraci byl výběr ze tří jídel o několika chodech, my jsme volili bufet na otevřené palubě, kde jsme si opět naložili dle své chuti. Nabízeli tu za 136 E příplatek All inclusive – tj. všechno pítí v ceně, to ale doufám nepropijeme. Čaj a kafe je k dispozici celý den zadarmo.

Většina lidí se víceméně svléká a vystavuje se slunci, i když je na lodi dost silný víchř. My couráme lodí, fotíme a filmujeme. Udělali malou změnu v plánu, pro nás docela příjemnou, protože jsme měli přes den stát někde na moři a až zítra ráno dorazit do jordánské Aqaby, dorážíme tam již v 15 hodin, tak můžeme jít na vycházku do města. Mají naše pasy, údajně stačí naše kartičky z lodi.

Stojíme u břehu, ale nic se neděje. Je spuštěný můstek, ale nechtějí nás zatím pustit ven. Až po čtvrté hodině hlásí, že je možné opustit loď. Je objednan Shuttle buss a za 8 E se dá koupit zpáteční lístek, ale je to kousek, tak jdeme pěšky. Ven z přístavu nás opravdu pouštějí pouze na

naši lodní kartičku. Potloukat se v takovémto městě bez pasu nám připadá neskutečné.

Jdeme podél pobřeží, vrhá se na nás skupina kluků a volají „many“, nic samozřejmě nedostanou, tak jsou naštvaní, dokonce hodí kamenem. Celému městu vévodí ohromný stožár vysoký jak 20 patrový barák s přiměřeně velikánskou jordánskou vlajkou. Odešad je vidět. Jinak je všude klid a pořádek, prodavači nám ledacos nabízejí, ale nejsou vlezlí. Procházíme městem podél moře. Obklopují ho plážičky, ale většinou zakryté stříškami a pod nimi jsou stolečky s občerstvením, obsazené většinou místními, ženy zvlášť, muži pokuřují vodní dýmky, někteří se koupou, ženy v oblečení. Nabízejí nám projížďku člunem se skleněným dnem – jsou to staré bárky, kterým vyřízli kus dna a vsadili tam sklo. Na to však nemáme čas.

Vyměňujeme si pár jordánských dinárů, jeden je o málo více než euro. Koupili jsme si jen vodu a věšáček, jsou tu krámky s alkoholem, ale na palubu lodí se nesmí nosit – při vstupu by to měli kontrolovat. Na loď jsme se vrátili docela uchození.

Večeře probíhala ve společenském duchu. Měli jsme přidělený stůl s číslem a hodinou večeře. Všichni měli být ve společenském. Bylo to zahájeno přivítáním s kapitánem, vyfotili jsme se s ním a dostali jsme uvítací drink – my konkrétně sekt. Pak jsme šli na večeři. Skoro všichni byli disciplinovaní a přibalili do svých zavazadel obleky, což od pánů byla dost oběť. Vládá si ho samozřejmě nechtěl brát, tak jsem mu zabalila alespoň tmavě červenou košili s kravatou, což vypadalo docela společensky.

Měli jsme k večeri 5 chodů s výběrem z několika variant. Jako předkrm si Vlád'a dal garnáty, já melounové kuličky se šunkou, pak následovala polévka a salát, jako hlavní jídlo norský losos a zákusek sýrové variace, kterým jsme dali přednost před sladkostmi. I když to vypadá hrozně, u bufetu se dalo daleko více přejíst než tady, porce nebyly nijak velké, jídla bylo tak akorát.

Pak jsme si šli sednout do salonu Marco Polo, kde hrála živá hudba muzikálové melodie a přitom tam vystupovali profesionální tanečníci. Servírku zaujalo Vlád'ovo křestní jméno a ptala se, zda nejsme z Ruska, ona byla Ukrajinka. Vůbec posádka je tu značně mezinárodní, je tu hodně Asiatů, pár Egypťanů, hodně světlých Evropanů.

27.3.

Na dnešek jsme si zaplatili výlet do Petry. Odjezd byl v 7:45, ještě předtím jsme se nacpali u bufetu. Na tento výlet se přihlásili skoro všichni pasažéři lodi, tak jede 8 autobusů a jeden prázdný náhradní. Jedeme s jordánskou cestovkou a jordánským průvodcem, umí dobře německy, ale na mne je hodně upovídaný. Vepředu sedí také policista.

Aqaba je bezcelní zóna, tak za městem přejíždíme jakési hranice. Jedeme pouští, napřed údolím vádí – vyschlé řeky mezi rozeklanými skalami. Pak se krajina změnila v pískovcové útvary dost roztočivých tvarů. Tam vzadu bylo Vádí Run, kam také pořádali výlet, ale asi všichni volili Petru. Viděla jsem obrázky, na nichž jsou okna jak v Arches. Krajina byla velice pustá, jen pár vesnic. Průvodce říkal, že tam z velkých hloubek tahají fosilní vodu. Původně tam prý byly lesy, ale Peršané a Římané je vykáceli.

Do Petry jsme jeli 2 hodiny. Autobusy zastavily v přílehlém městečku, Petra se jmenuje pouze historické město, musí se k němu jít asi 3 km. Napřed jsme šli poměrně otevřeným údolím, kde po stranách bylo několik skalních hrobů. Člověk se mohl svést na koni (mně to jeden domorodec nabízel za 1 E) nebo na vozíku zdobeném vyšívanými koberci taženým koněm. Nikdo ze zájezdu se nenechal svést, všichni šli pěšky. Pak jsme došli k úzkému kaňonu. Na počátku letopočtu tu Římané postavili hrázku a vybudovali umělý tunel, aby kaňonem netekla voda, protože v něm vedla karavanní stezka. Kaňon byl dlouhý 1200 m a nahoře se mnohdy zužoval na minimum, celé to šlo mírně z kopce, místy tu byla původní římská dlažba. Dělali jsme četné zastávky, průvodce nám vykládal o kaňonu, o postranních kanálcích okolo, o reliéfech atd.

Na konci kaňonu se nám otevřel úžasný pohled – mohutné průčelí růžového římského skalního chrámu, u jeho vstupu stál ozbrojený voják v historickém oděvu. Mezi skalami bylo malé písčité náměstíčko a tam prodejny suvenýrů. Němci zakoupili knihy o Petře za 10Din, o kus dál jsme ji zakoupili za 5Din. Cesta ještě pokračovala k ruinám města – stálo tam řecké divadlo údajně pro 4000 diváků, plno skalních příbytků a chrámů. Ze staveb toho moc nezbylo – jen části sloupů a schodů. Na svahu ještě byly vytesány ohromné skalní chrámy ve skále s různobarevnými vrstvami, tak i některá průčelí byla hodně barevná.

Zpět jsme se vrátili každý sám. Přeci jen jsme měli trochu lepší kondici než většina účastníků zájezdu, tak jsme skoro všechny předešli a dorazili na oběd docela brzy. Měli jsme ho zajištěný v přepychovém hotelu, měli tam švédský stůl, tak jsme si postupně nabírali polévku, zeleninový předkrm, hlavní jídlo, někteří si dávali ještě sladké, my si dali nějaké ovoce. Venku u bazénu s nádherným výhledem na kulaté skály nás čekala ještě káva. Ještě jsme si koupili u stánku 2 piva, sice nealkoholická, ale docela dobrá.

Zpáteční cesta trvala opět dvě hodiny, průvodce celou dobu vyprávěl, až mi z toho drnčela hlava : jak je to u nich s důchodem – buď jsou to státní úředníci nebo se musejí postarat děti, jak je to u nich s mnohoženstvím – muslimové mohou mít 4 ženy, ale v Jordánsku jen 2 procenta mužů má více než 1 ženu, protože muž se musí ke všem chovat stejně, nesmí žádnou zanedbávat. Průvodce říkal, že když jsou dvě správné ženy, že je to jak hrnec a poklička.

Vrátili jsme se celkem unavení, stejně jako většina z našich spolucestovatelů, hodně jich zamířilo napřed na občerstvení do baru, na večeři až později. Bufetu využívá více lidí než pevného menu v restauraci. Po večeři jsme šli do salonu Marco Polo, kde probíhala Orientální life Show. Zpívali alespoň trochu orientální melodie, k tomu tančili a působil tam i fakír. Zjistili jsme, že celý soubor jsou Rusové. Pozdě večer podávali ještě sladkou tečku – vyráběli palačinky, které bylo možné ochutit různými způsoby, třeba i zmrzlinou.

Večer jsme odjížděli z Aqaby, tak jsme se dívali na světýlka izraelského Eliatu a hádali jsme, kde je hranice s Arabskými emiráty. Zřejmě to bylo v místech, kde svítil ohromný arabský nápis na skále (asi z odrazného materiálu).

28.3.

Přes noc jsme dojeli do Sharm El Sheikh na jihu Sinajského poloostrova. Bylo možné si objednat výlet do Katherine Kloster, ale to bylo daleko v horách 2000 m vysoko a skoro 250 km daleko, tak se nám nechtělo. Další výlet byl do rezervace Ras Mohamed, ale mysleli jsme, že toho stihneme sami více a za levnější peníz.

Po snídani jsme se vydali ven. Při východu z přístavu jsme prošli celní kontrolou – baťůžek a kamera projely rentgenem, kontrolovali pasy. Vyšli jsme před bránu a okamžitě se na nás vrhli taxikáři. Mysleli jsme, že nebudou moc drazí a řekli jsme, že bychom chtěli na Ras Mohamed. Chtěli za to 400 Dinárů, jeden dinár je asi 3 Kč, 1E je 7 dinárů. To jsme řekli, že je moc a nechali se odvézt do centra. Viděli jsme banku a chtěli zastavit u ní, řidič to celé obejel z druhé strany a pak si zapálil, když čekal na Vlád'u než si vymění peníze. Řekli jsme mu, že už s ním dál nepojedeme a on chtěl 2 stovky, pak snížil na 150 a dostal stovku, bylo to stejně hodně, ale Vláďa neměl nic drobnějšího.

Mysleli jsme, že si půjčíme auto, procházeli jsme městem a hledali půjčovnu, z prodejny motorek nás poslali kamsi do nového města Naama Bay, prodavač říkal, že to není kilometr, ale jen 1000 m. Když jsme se pak ještě cestou ptali policajta, chtěl bakšiš za dobrý tip, i když nás poslal jen tak všeobecně mávnutím ruky.

Procházeli jsme okolo obchůdků, které byly v domečcích vypadajících jako muslimský hrad. Ve středu tohoto komplexu bylo kino a nějaký zábavní park. Obešli jsme to a půjčovnu nenašli. Ušli jsme jistě víc než kilometr, tak jsme opět vzali zavděk taxíkem, který u nás zastavil. Chtěli jsme na pláž Shark Bay. Řidič řekl, že to bude za 60, zastavil u nás jiný a nadával mu, že to dává levně.

Svezli jsme se do Shark Bay a šli se koupat. U vstupu jsme ještě platili 20Din. Bylo tam několik potápěčských škol, plno lidí v neoprénech, celkem zbytečně, když bylo dost teplo. Vlezla jsem do vody a bylo to dost náročné. Hned u břehu byly korály, bylo to velice mělké, musela jsem plavat hodně na povrchu. Po pár metrech ale byl prudký skok a tam byly nejkrásnější korály obeplované spoustou barevných rybek.

Podruhé jsem šla do vody po dlouhém molu, které bylo z plastových barelů a člověk po něm šel jako opilý, ale stálo to za to. Ryby i rostliny jsou tu úžasné. Mezi korály otevíraly zubaté modré rty perlorodky, některé korály jsou jak větvičky tújí, jiné jak vyvřelá hornina. Mezitím plavaly ryby, většinou hodně placaté a hodně barevné, byla tam i jedna černomodrá ryba asi 80 cm dlouhá. Nejvíce plavalo ryb u můstku, kde jim zřejmě házeli žrádlo. Vláďa se nechodil potápět a po můstku také nechtěl s kamerou jít, takže o tohle přišel.

Pak jsme si dali u bufetu teplou bagetu s hranolkama a místní pivo Sakara. Předtím jsme domluvili s řidičem, že nás ještě doveze do Ras Mohamed, opravdu čekal a jel s námi, jelo se na jih od města na opačný konec než byl Shark Bay. Tato oblast je ve výstavbě, stavějí tu hotelové továrny na turistiku. Všude kolem je slyšet ruštinu, měli tu i ruské nápisy, z toho je vidět, jaká tu asi převažuje klientela.

Řidič říkal, že potřebujeme razítko do pasu, když chceme jet z města, řekli jsme, že to máme v pořádku, ale stejně jsme museli projet kontrolou a vyjeli ven z města. Po 15 km jsme dojeli do národního parku Ras Mohamed. Platí se tam vstup 5 USD za osobu a 5 USD za auto. Vzali od nás eura, to bylo 13E. Popojížděli jsme celým parkem až na mys, cestou ještě byla policejní kontrola, řidič o nás říkal, že jsme Angličani. Na špičce byl úzký záliv, vypadající spíše jako říčka, porostlý keřovitými porosty mangrovů a údajně nejseverněji položenými na zemi. Ty na Floridě byly ale podstatně větší.

Objeli jsme celý park s několika fotografickými zastávkami. Při zpáteční cestě z nás vymámil řidič bakšiš pro hlídající policisty, říkal, že na cigarety a decentně jim to nenápadně předal. Zavezl nás do přístavu a chtěl za to 400Din, i když předtím jsme domluvili cenu 350, dostal jen to, i když nadával, že nás hodně vozil.

Vrátili jsme se na palubu docela brzy, před třetí hodinou, dali jsme si pivo, od 16 hodin byla svačinka, tu jsme zatím na lodi neměli – je zadarmo káva nebo čaj a k tomu zákusek, my jsme si dali kousek bagety. Pak jsem neodolala a vykoukala se v palubním bazénu, voda v něm byla slaná a dost studená, protože na cestu ho vypouštějí. Myslela jsem si, že po koupeli v moři se odsolím, ale spletla jsem se, ale je to pochopitelné, tolik pitné vody asi nemají. Bazén má tak 5 x 8 m, 2 lidi jsou v něm akorát, při větším počtu už by byl plný. Pak jsem byla sportovat – půl hodiny šlapala na orbitreku, abych mohla na večeri.

Šli jsme se podívat do místního kina. Bylo v úplně nejnižším podlaží pod hladinou moře, mělo vodotěsné dveře. Promítali v něm několikrát denně různé filmy nebo cestopisy o místech, které navštívíme. My jsme se šli podívat na film o Káhiře, viděli jsme záběry z muzea a dalších staveb. Bylo tam pouze pár lidí. Každou chvíli tam procházel někdo z posádky, za kinem byly zřejmě ještě provozní prostory.

Večer byla opět taneční show, tentokrát orientální. Tanečnice musí mít plné bedny kostýmů. Po programu jsme si také trochu zatančili. Koupili jsme si jednu fotku s kapitánem – syčáci prodávali 1 kus fotky 13 x 18 po 5,9 E, což je dost zlodějská cena.

29.3.

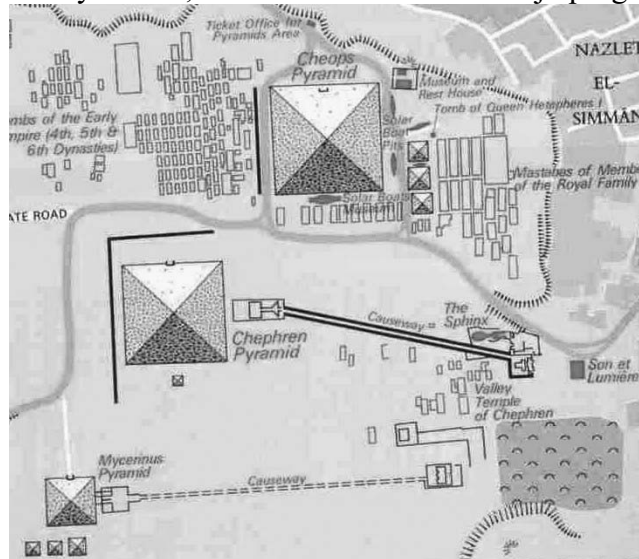
Přes noc jsme se přesunuli do Suez, plánované přistání se opozdilo asi o hodinu, protože jsme museli dát přednost konvoji lodí plujícím do kanálu.

Po špatných zkušenostech ze včerejška jsme si ještě včera dodatečně objednali zájezd do Káhiry. Na mole čekalo 7 autobusů a jelo se po dálnici, mluvili o konvoji, ale zřejmě to bylo pouze z našich autobusů, bylo to asi 120 km. Mezi Káhirou a Suezem je jen poušť a v ní občas vojenské posádky. U Káhiry jsme najeli na okruh a jeli rovnou do Gizy, dopravní systém tu mají docela vymakaný. Káhira se naprosto nekontrolovaně rozrůstá, je to druhé největší město na světě s 22 milióny obyvatel, z toho asi 4 milióny má Giza. Připadalo mi, že 9/10 domů je v menší či větší fázi rozestavěnosti. Majitelé domů si totiž nájemným musejí vydělat na další stavbu, tak bylo vidět, že třeba ve vysokém cihlovém domě hrubé stavby jsou pouze 2-3 byty s okny. Celé město působí dost neutěšeně.

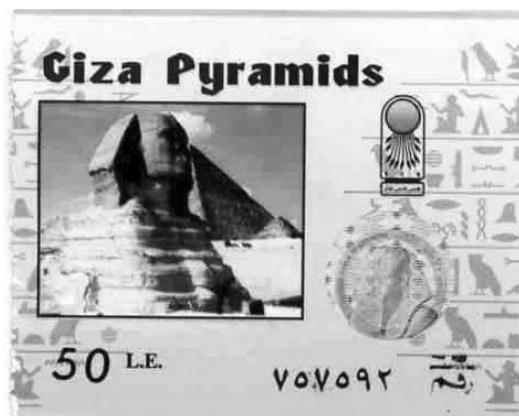
Co mne velmi překvapilo, že činžáky zasahují až skoro k pyramidám. Ty se najednou vynoří ze smogu za nimi. Nad celým městem visel skoro neprostupný mrak s velice ostrým světlem a pálily mne oči.

Autobusem se zajede až přímo pod pyramidy. Hned se na nás vrhli různí prodavači, průvodkyně nás před nimi varovala, ale proti indickým to byl slabý odvar. Stačilo jim říci la-la (ne-ne) a přestali otravovat. Také nám nabízeli vyfocení na velbloudech. Průvodkyně říkala, že tvrdí, že to bude za 1 E, pak velblouda splaší, aby ujel do pouště, a za návrat chtějí 50E. Jezdilo tu na velbloudech ale také plno policistů, tak to možná byla báchorka.

Chefrenova pyramida je dost poškozená, zblízka je to hromada kamení, spousta kvádrů se válí dole, Cheopsova pyramida je upravená dobře, jen na jejím boku přistavěli jakési hrozné moderní prosklené monstrum. Nějak jsme v Vlád'ou zapomněli na čas a všichni již seděli v autobuse a průvodkyně pak významně vykládala, že kvůli někomu se zdržuje program.

Popojeli jsme za pyramidy, odkud byla vyhlídka na všechny. Stálo tu spousta různých suvenýrových prodejců. Třetí zastávka byla u Sfingy, je to ten Sfinga, protože má prý obličej chlapa, ale takového zženštilého jako je např. Budha, je ale dost poškozený, první ránu mu zasadil Napoleon a pak působil zub času. Nějaký chlápek nám chtěl radit, odkud máme fotit, snad si myslel, že dostane něco za to, když nás posílal na naprosto nesmyslné místo o kus dál. Před Sfingou jsou sloupové otevřené síně, jimiž se musí projít, aby člověk viděl sochu z profilu. Pod ušima mu hnízdili ptáci.

Od pyramid nás vezli na oběd. Bylo to v takové zahradní restauraci, kde stály stoly mezi kytkami a celé to bylo zastřešené slaměnými rohožemi. Jsou to ale čuňata, nově tu natírali sloupy kanárkově žlutou barvou a postříkali s ní vše okolo, nejen podlahu, ale i kytky, židle, ubrusy. Hned u vstupu jsme viděli, co nás čeká. Na dlouhých rožních tam venku grilovali kuřata a na pánvích pekli arabský chléb. Kromě toho jsme dostali několik misek s bramborami, fazolemi, nějakou pomazánkou, okurkami a paprikou. Mističky byly pouze malé a byly vždy pro 4 lidi,

takže nikdo nevěděl, kolik si z toho vzít, aby nevypadal jako hamoun. Jako předkrm servírovali masové kuličky s pomfritkami. Průvodkyně tvrdila, že budeme mít něco mnohem lepšího než doma nebo na lodi. Kuře bylo opravdu dobré, velice pikantně kořeněné.

Po obědě nás zavezli do speciálního krámu, dost podobného tomu, kam nás zavezl řidič v Indii v Agře. Nóbl krám, spousta prodavačů, vysoké ceny. Jedno patro bylo věnováno papyrům. Tvrdili, že prý pravý papyrus vydrží nekonečně dlouho bez poškození, byly zdobené zlatou barvou, některé byly opravdu pěkné, ale nejlevnější asi za 7E. O patro výše měli šperky, taky dost drahé a třetím patře vše možné. Překvapili nás, že měli knihu o Egyptě v češtině, tak jsme si jí koupili (pak jsme jí viděli v Hurghadě levnější), Vláda si ještě koupil cedéčko s orientální muzikou.

Odpoledne jsme ještě projížděli městem, na dálnici jsme zastavili pouze na focení z okna mešity Muhammada Aliho (Alabastrové mešity), vedle ní je moc pěkná pevnost, docela by mne to zajímalo, ale nebyla na programu. Pak jsme projížděli městem, bylo by zajímavé se tu alespoň trochu projít, to ale asi není zájem cestovky, snaží se lidi spíše od tamního života oddělit a ukázat pouze přes sklo. Ukázali nám za jízdy místní bazar, dnes slouží spíše turistům. Silnici tu vedli mezi domy na pilířích asi v úrovni 3. patra nebo i výše.

Již v autobuse nabízela průvodkyně 2 trička, každý si mohl objednat různé barvy, jedno stálo 13 E a nebylo nic moc. Dost Němců si je objednalo, další si zase objednali malované kartuše na papyru, kde měli z hieroglyfů napsané své jméno.

Pozdě odpoledne jsme měli na programu návštěvu Egyptského národního muzea, prý jsme tam museli jít tak pozdě, protože z Alexandrie přijela nějaká ohromná loď, jejíž pasažéři měli před námi přednost po obědě. V muzeu se nesmí fotit ani nosit dovnitř kamery, tak ji Vláda nechal v autobuse. Průvodkyně nás hned na počátku zavedla k Tutanchámonovi, kde je vybavení jeho hrobky, osobní věci, šperky, zlatá maska a sarkofágy - celozlatý a vnější dřevěný pozlacený. Ostatní exponáty již jsme si prohlíželi sami. Bohužel k mumiím měla být zvláštní vstupenka navíc, kterou jsme neměli a musela by se koupit venku, kam jsme se již nemohli přes turnikety dostat, protože jsme procházeli přes dvě rentgenové kontroly. Ale i jinak to bylo zajímavé – plno soch egyptských bohů a lidí, modely lodí, sarkofágy a další předměty. Pozorovali jsme jak místní „umělci“ chtěli vyzdvihnout ohromnou sochu na kladkách, byla jsem přesvědčená, že jim to musí spadnout, ale moc se s tím piplali a nechtěli jsme na to čekat.

Prošli jsme to celé asi za hodinu, pak jsme šli do kavárny, kde měli výborné kafe a nealkoholické pivo, dalo se platit normálně eury. Před muzeem jsme koupili 2 papyry po jednom euru. Nejsou asi pravé, ale pozná se to jenom podle toho, že místo zlaté barvy je tam pouze žlutá.

Před muzeem je velký nevyužitý plac obehnaný plotem, třeba se tu bude něco stavět, ale chtělo by to vybudovat tu parkoviště, protože autobusy tu nemohou parkovat a lidi musejí čekat, až jim je přistaví.

Průvodkyně tvrdila, že zpět máme jet opět v konvoji, tak jsme čekali asi 10 minut na další autobusy, ale při průjezdu městem jsme se ztratili a stejně pak jeli sami. Ještě jsme cestou viděli krásně osvětlené výletní lodi na Nilu a televizní věž – tužku versatilku.

Ostatní autobusy nás předjely až těsně před Suezem, zřejmě jsme museli projet společně přes kontrolní stanoviště. Při příchodu na loď jsme dostali teplý vlhký ubrousek na utření a horký kuřecí vývar v kelímku, bylo tomu tak i při minulém výletě do Petry. Průvodkyně nezapomněla říci, abychom odměnili řidiče za dopravu, a všichni Němci mu do dlaně vtiskávali nějaké drobné. Neotevřel schválně prostřední dveře, aby kolem něj všichni museli projít, ale nás stejně nezlomil.

Vrátili jsme se asi až v půl deváté, takže večere byla poměrně pozdě a po ní bylo vystoupení členů posádky (lodníka, kuchaře, barmana a dalších) – různé skeče a písničky, některé velice dobře provedené.

30.3.

Ráno jsme vstávali a ještě jsme byli na moři. Já jsem si byla po snídani zašlapat na rotopedu, abych se zbavila sněžených kalorií. Zdokumentovali jsme loď fotoaparátem a videokamerou. V 11 hodin proběhla u bazénu vlajková paráda, představila se většina posádky s vlajkami všech zemí, odkud pocházejí. Posádka je silně mezinárodní, je ze 23 států. Dle informačních novin bylo na lodi 375 pasažérů ze 7 zemí a 254 členů posádky z 23 zemí. My jsme zřejmě byli jediní Češi. Loď byla registrována na Mashalových ostrovech.

Po několika dnech na lodi jsme již poznávali řadu našich spolucestujících a dle podoby či charakteristického znaku jsme jim dali různé pracovní názvy – Špaček, Cimbura, Mrož, Fousáč, Jamajka apod.

Hned od 11 hodin se člověk mohl zase cpát, začínal Lunch - Brunch, oběd venku na palubě. Část lidí odjížděla na výlety, tak museli být po jídle brzy. U některých jsme měli podezření, že jdou na jídlo na začátku, kdy se vydává, a pak ještě jednou na konci, nebo 1x v bufetu a 1x v restauraci. Vzal jsem si prioritní číslo, tak jsme na pevninu odjížděli mezi prvními spolu se zájezdem. V Hurghadě není přístav pro větší lodě, proto jsme kotvili na moři a jeli ke břehu člunem.

Šli jsme na procházku městem, pořád po nás potrubovaly taxíky a chtěly nás svézt, ale my chtěli prohlížet město. Chtěli jsme jít podél moře, ale vůbec to nešlo, byl tam rozestavěný ohromný komplex budov za hermeticky uzavřeným plotem. Zdá se, že starší domy pro domorodce berou za své před stavbou rezortů. Viděli jsme děsné ruiny, které vypadaly, že je brzy zboří, ale na střeše měly ohromný satelit.

Skoro všichni místní prodavači měli jednu fintu – „where are you from = odkud jsi?“ a po zjištění, že jsme Češi, „Ahoj, jak se maš?“ Tím myslí, že s lidmi naváží kontakt a tím je spíše nalákají. Je tu hodně ruské klientely, takže na řadě obchodů mají ruské nápisy.

Konečně jsme se dostali až k moři, byla tam Public Plage, ale placená 20 L, v ceně bylo zapůjčení slunečníku a lehátka. Byl tu dost hrozný přístup do vody, zase tu byly korály, ale dost slabý odvar toho v Sharm El Sheikh. Přesto jsem viděla pod vodou pár hezkých korálů a rybek. Jedna Ruska si tam rozřízla nohu a nechala se obskakovat plavčikem.

Po vykoupání jsme šli na další obhlídku města, které je tvořeno prakticky jednou hlavní třídou, vedlejší příčné ulice vypadají dost nedůvěryhodně a je v nich pouze špína a binec. Koupili jsme pár drobností a pomalu se vraceli zpět. Většinu města tvoří ohromné lidojemý rezortů, kde je vše pro hosty od krámků a služeb po bazén a kus vlastní pláže. Lidé, kteří bydlí kousek dál a nemají přímo u hotelu pláž, jsou na tom asi docela mizerně. Cestou k přístavu to bylo spíše pro domorodce, viděli jsme tam prodejnu masa, kde prodávali skoro celé půlky krávy zabalené v asi vlhkém bílém kusu látky a z toho koukaly noha či ocas. Hned vedle jsme se zastavili v malé kavárničce na kafe, dali jsme si vodu a neodolali a dali si jehněčí maso na jehle - bylo to perfektní a stálo to pár drobných.

Prošli jsme ještě kus za přístav, kde byl ohromný rezort kruhového půdorysu se zahradou uprostřed a bazénem s lávkou. Vpašovali jsme se tam podél moře. Byly tam opět nápisy azbukou, tak bylo jasné, jaké tu mají hosty.

Vrátili jsme se do přístavu – všude se vždy při nalodění i vylodění prochází pasovou kontrolou, a počkali si chvíli na člun na loď. Večer bylo představení Kolem světa s melodiemi a tanci různých států. Kromě nepovedené Japonské písně tam měli ale pouze Evropské melodie, do čehož počítám i Ruskou Kalinku.

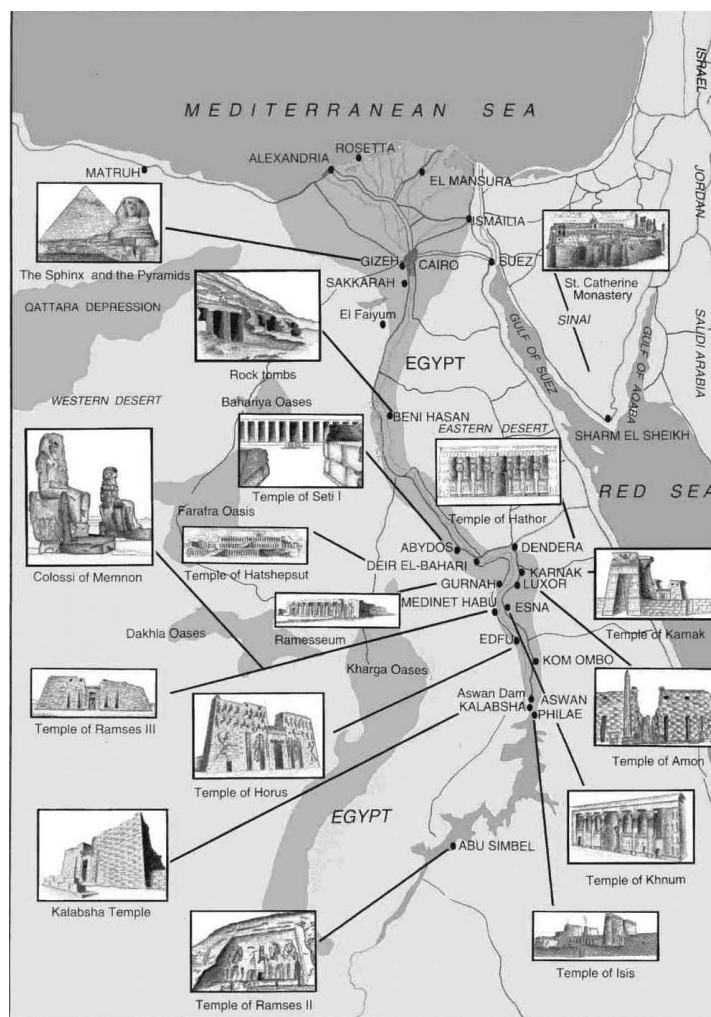
Ještě pozdě večer se předvedli lodní cukráři a v 11 večer se hodně lidí vrhlo na sladkosti – bylo tam plno dortů, pohárů a ovoce v nejrůznějších podobách.

31.3.

Na dnešní den jsme měli rezervovaný výlet do Luxoru. Je to dost daleko, tak jsme měli odjezd již na 6. hodinu. Popojeli jsme ale jen kousek na seřadiště autobusů do konvoje, odkud jsme odjížděli v 7 hodin. V konvoji bylo asi 40 autobusů a množství minibusů.

Průvodce tvrdil, že to dříve bylo kvůli bezpečnosti, nyní je to spíše pro pohodlí turistů – pokud by se cestou něco stalo, zůstanou viset v poušti bez pomoci. Cestu prý často využívají místní rolníci, tak by se na ní mohly prohánět zvířata a různé povozy, konvoji uvolňuje policie cestu. Přesto ale myslím, že jde o bezpečnost, samotné autobusy by asi jely rychleji, i když policie kvůli konvoji zastavuje ostatní provoz. V každém autobusu sedí policajt. Cestou jsme projížděli několik kontrol, ale spíše nás jen sledovali. Připadalo mi to, jako když si hrají na vojáčky, ale působilo dost nepříjemně, když na autobus míří chlap se samopalem. Co kdyby mu luplo v kouli, když celý den kouká ze strážní věže, a spustil to.

Na začátek jsme přijeli do Údolí králů. Kus do údolí nás zavezl kolový vláček. U vstupu měli plastový průhledný model údolí, kde byly znázorněné hrobky a tím bylo krásně vidět, jak jsou některé z nich hluboké. Fotoaparáty se dovnitř mohly brát, videokamery se měly odevzdat u vstupu. Vláďa by se samozřejmě kamery nevzdal, proto jsem jí vzala do baťůžku a do pouzdra od kamery jsme dali foťák. Díky tomu Vláďa udělal pár záběrů. Byli jsme i ve třech hrobkách, kde se nesmělo ani fotit. Byl to docela výkon sejít až dolů a pak se opět drásat nahoru. Byli jsme v hrobkách Ramsese IV., Sethiho I. a královny Tauseret. Byly všechny pomalované freskami. Tutanchámonova hrobka se platí zvlášť (event. i za bakšišné), do ní jsme ale nešli, ale i další byly moc pěkně zdobené. Vláďa v jedné kobce i kus filmoval. Najednou se tam objevil chlapík a že jsme filmovali, že se to nesmí a máme jít s ním, úplně stejná situace jako ve Varanasi, stačily by jim určitě peníze, stejně asi kvůli tomu to dělají, i když hlídač tvrdil, že za to může být vězení. Stačila jsem kameru opět uklidit do baťůžku a dala místo ní foťák. Vyšla jsem ven bez povšimnutí a u Vládi nic nenašli, tak ho pustili.

Průvodce nám v autobuse říkal, že bude v Luxoru 36°C, moc jsme mu nevěřili, ale bylo tomu skutečně tak. Bylo trochu zataženo, tak byl neskutečný skleník.

Pak jsme jeli ke chrámu Hatšepsut. Na ní bylo nejzajímavější, že si vzala svého nevlastního bratra Tutmosise II. (otce měli společného) a po jeho smrti jeho syna, tedy svého nevlastního Tutmosise III. Díky této strategii ale v Egyptě vládnul tou dobou dlouhý mír. Chrám byl 3x zničen již ve starověku, ale nyní je restaurován – má tři sloupové stupňovité terasy, je tu pár soch, původně zřejmě u každého sloupu stála jedna. Je to ohromný komplex pod skalou, okolo jsou další hroby. K hlavní budově jsme se opět přesunuli vláčkem. Hned vedle bylo rozsáhlé archeologické naleziště.

Na jídlo nás odvezli do nóbl hotelu St. George do Luxoru na břehu Nilu. Měli jsme oběd formou švédského stolu, k pití byla pouze voda, ale mohli jsme si dát moc dobré věci. Po obědě jsme se byli podívat na terase nad Nilem, měli tam bazén a v něm zapuštěný bar – koupající si mohli něco dát přímo ve vodě. Na Nilu jezdí parníky jako na Mississippi, ale jsou to spíše pojízdné hotely.

Pak jsme jeli do Karnaku, což je údajně největší chrám na světě. Je to skutečně ohromné, je tam 6 bran, ve středu je nejmenší, postupně přistavovali další čím dál mohutnější. Sloupová síň byla tvořena robustními sloupy dost hustě u sebe, sloupy i zdi byly pomalovány či popsány hieroglyfy. Bylo to údajně zastropené dřevěnými stropy, tak nevím proč ta mohutnost sloupů, když nemusely nic moc nést. Sloupy se do stran snižovaly, takže střecha musela být stupňovitá jak u baziliky s bočními mřížovými okénky. V centru stojí 2 obelisky a část dalšího tam leží. Průvodce podrobně o všem povídal, už mne to však unavovalo. Také jsme tam narazili na českou

výpravu, tak jsme mohli poslouchat část jejich výkladu.

Pak jsme jeli na návštěvu výroby voňavek. Vůbec jsme tam nechtěli jít, ale byl hic a okolo nic nebylo, tak jsme si tam sedli stranou, abychom nemuseli poslouchat, jak voňavky vyrábějí a jaké jsou jednotlivé vůně. Přesto, že jsme byli stranou, dali nám čehosi čuchnout, bylo to strašně koncentrované, tak dost odporné. Skoro nikdo si nic nekoupil.

Pak jsme ještě jeli do chrámu v Luxoru. Původně byl spojen s Karnakem alejí sfing s beraními hlavami dlouhou 3 km, teď jich tam již tolik není, ale stejně je poměrně dlouhá. Díky voňavkárně jsme dorazili dost pozdě, slunce se již klonilo k západu a osvětlení nebylo moc vhodné k fotografování. Vláda si chtěl filmovat loď na Nilu, ale honili nás dovnitř. Luxorský chrám není tak mohutný, ale jsou tam pěkné sedící sochy Ramsese II., ohromná hlava a veliký obelisk. Původně tu stály dva, ale ten druhý prodali Francouzům a tak ho mají v Paříži. Uprostřed areálu je vestavěna mešita, která se starověkými ruinami tvoří zajímavý slepenec.

Skončili jsme přesně v 7 hodin, to se již na parkovišti řadily autobusy a do Safagy jsme jeli opět v konvoji. Do přístavu jsme přijeli asi až v půl desáté a to nás nikde moc nezdržovali. Na poslední večer na lodi jsme neměli již mnoho času, museli jsme balit. Jen jsme si byli poslechnout Rusa Sergeje, jak hraje saxofon. Když jsme odcházeli, pozdravili jsme ho rusky a on se ptal, odkud jsme. Říkal, že v Čechách vystupoval v cirkuse a bylo to fajn. Jeho druhý společník – pianista se ptal, jak se Čechům nyní žije, že jsme na tom jistě lépe.

1.4.

Ráno jsme vstávali v nekřesťanskou hodinu. Měli jsme totiž v 5 hodin ráno odjíždět na letiště. Objednali jsme si buzení na čtvrtou hodinu – opravdu nás telefonicky vzbudili, ale předtím již ve 3/4 na 4 nám doručili snídani. To mne dostalo. Pasažéri lodi měli odjíždět postupně skoro po celý den, my jsme byli ve druhé várce. Někteří si dovolenou zde prodloužili o pobyt v hotelu na pobřeží.

Na letišti jsme byli velice brzy, měli jsme více než dvě hodiny čas. Jeli jsme totiž na letiště mikrobusem a naši další spolucestující odlétali do Berlína, dříve než my. Dostali jsme do pasu výstupní víza z Egypta a pak tam byl zase ještě jeden úředník, který kontroloval, zda jsme dostali to razítko správně. Tak jsme seděli a čekali na letadlo do Salzburku. Tou dobou mělo odlétat letadlo do Prahy, ale upozorňovali, že bude mít pět hodin zpoždění, tak jsme ani nelitovali, že letíme jinam. My jsme odletěli v pořádku. Jen při přistání jsme absolvovali přistávací manévr dvakrát. Již jsme byli skoro na zemi, ale ještě jsme se zvedli, kroužili mezi horami a dosedli znovu. Na parkovišti u letiště jsme našli naše auto a po dálnicích přes Německo dojeli v podvečer do Prahy.

Za týden po naší cestě se potopila u ostrova Santorin největší loď společnosti Louis Cruise Lines Sea Diamond. Ze 1600 lidí na palubě zahynuli pouze dva. Stát se to před naší cestou, asi by se nám ani ostatním tak blaze na lodi nespalo.